Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 28 (588) * sîmbătă 6 aprilie 1957 * 4 pag. 15 bani

Cum era Nicușor să provoace sfîrșitul lumii și cum i s-a făcut milă pînă la urmă...

Ieri, în vreme ce se pregătea să se așeze la masa de prînz, Nicușor s-a certat cu mama lui. I-a cerut bani de film (a treia oară în săptămîna asta) și a fost amînat pentru duminică. Fire răzbunătoare, Nicușor a declarat:

— Biiine! Atunci nu mai mănînc nimic!

— Nicușor dragă, ai fost ieri la film, ai fost și alaltăieri! Nici nu mai știu cînd îți faci lecțiile!

— Nu. Am terminat. Gata! a strigat el, privind-o cu atenție, ca să vadă ce efect produc cuvintele lui. Nu mai mănînc nimic, auzi tu?

Și, categoric, a respins tacîmurile cu dosul palmei.

E greu de descris ceea ce s-a întîmplat apoi. Trenurile s-au oprit în întreaga lume, s-au oprit și vapoarele.

— Ce ne facem? au început ele să se tînguiască cu glas de sirenă. Nicușor nu vrea să mănînce!

— Ce ne facem? a oftat îngrijorat muntele Everest. Îmi vine să mă dărîm! Mai are vreun rost existența mea dacă Nicușor nu vrea să mănînce?

— Ce ne facem? a mugit oceanul Pacific, ridicîndu-se între maluri. Dacă Nicușor nu mănîncă, eu am să mă evaporez de ciudă!

Deși era luna aprilie deodată soarele a dispărut, s-a lăsat un ger puternic și a început să ningă ca în decembrie. Explicația e simplă: adînc tulburat de refuzul lui Nicușor de-a mînca, pămîntul a greșit drumul obișnuitei mișcări de revoluție...

Era gata-gata să se producă sfîrșitul lumii...

De aceea însuși Sfinxul, după tăcerea-i enigmatică de cîteva milenii, s-a hotărît, în sfîrșit, să vorbească:

— Ce ne facem?

Iar mama, cu un negrăit regret, se apucă foarte frumos să strîngă masa...

Și iată că, atunci, pe Nicușor îl cuprinse subit mila de vapoare și trenuri, de Everest și de Pacific, de soarta globului pămîntesc și de Sfinx... Generos, cu lacrimi de compătimire în ochi, făcu asupra lor semnul binecuvîntării și rosti cu glas părintesc, sugrumat de emoție:

— Ei bine, voi mînca. Altfel, cine știe ce se va alege din voi. Da, voi mînca mă voi sacrifica pentru salvarea voastră...

Și a mîncat. A cerut chiar un supliment de supă și o porție în plus de compot. Iată ce va să zică adevărata jertfă...

Așa s-a făcut că sfîrșitul lumii nu s-a produs. Deci, glorie lui Nicușor. Uf, te cuprinde groaza gîndindu-te la ce s-ar fi ales din omenire dacă Nicușor n-ar fi mîncat...

Al. Ovidiu ZOTTA

SĂ FIM VESELI

GHEORGHIȚA-REPORTERUL E NECĂJIT: A PIERDUT DIN CARNET FOAIA CU NUMELE EROILOR DIN PORTRETELE DE MAI JOS. DE ACEEA, VĂ ROAGĂ SĂ-L VESTIȚI DACĂ-I RECUNOAȘTEȚI!

Portretul nr. 1
Un băiat civilizat

Freza la el, freză Pantofii, oglindă! Dunga pantalonilor, muche de cuțit! Bine spălat, cu unghiile îngrijit tăiate, parfumat, îți stîrnește neapărat exclamația: „Bravo lui, iată ce va să zică un băiat civilizat!" Iar dacă privești și în ghiozdanul băiatului cu pricina, ești nevoit să adaugi exclamației tale încă un semn de mirare. Într-adevăr, caietele și cărțile se lăfăiesc în învelitori de hîrtie albastră, creioanele, bine ascuțite, se bucură de ospitalitatea unui penar strălucitor, iar intențiile primejdioase ale călimării sînt stăvilite de-o cutiuță specială de plastic.

Ce mai toți copiii din clasă sînt de acord că băiatul acesta reprezintă tipul omului civilizat. Cu toate acestea cineva se opune acestei păreri. Acest cineva e banca în care șade băiatul civilizat. Cînd a fost luată în stăpînire de către dînsul, era netedă lucioasă cu vopseaua întreagă. Acum e jupuită, crăpată în vreo două locuri și pe toată suprafața sculptată cu briceagul. După cum arată seamănă a cămilă cu două cocoașe, a acordeon, a vapor, a expoziție de artă plastică numai a bancă nu. Și cu toate astea are curajul să conteste înaltul grad de civilizație al purtătorilor stăpînului ei!

Portretul nr. 2
Băiatu'tatii

Nu-i nici prea înalt, nici prea scund, nici prea chipeș, nici prea urît, nici prea isteț, nici prea prost. Cu toate astea, se deosebește de toți ceilalți colegi. Și asta nu în primul rînd prin bicicleta, aparatul de fotografiat sau mingea lui de fotbal — ci prin frecventa întrebuințare a unei anumite expresii, a unui fel de formulă magică.

Dar mai bine să-l ascultăm...

...după ce dirigintele l-a mustrat pentru lenevie:

— Îi spun eu tatii!

...la o discuție despre examenul de admitere în liceu:

— E greu? Mie nici nu-mi pasă... Vorbesc eu cu tata, aranjează el...

...în timp ce se ceartă cu vreun amic:

— Așa? Faci pe deșteptul? Se vede că nu știi cine e tata!...

Într-adevăr, nu știm cine e tatăl, dar cine e băiatul ne dăm prea bine seama!

Portretul nr. 3
Măscăriciul

Priviți-l, șade într-o bancă din fundul clasei. Profesorul explică. În clasă, liniște deplină. Deodată, un avion de hîrtie țîșnește în zbor razant către catedră. Cine l-a zvîrlit? Elevul din ultima bancă, Măscăriciul! Toți copiii izbucnesc în rîs. Măscăriciul e fericit: s-a impus atenției generale! Ca să sporească vacarmul, imită bîzîitul avionului. Clasa e extaziată: „Al naibii, șmecher mai e!" Măscăriciul e în culmea fericirii, se simte simpatizat, aprobat.

Profesorul îl mustră, îl notează rău în catalog. Zadarnic. Ora s-a destrămat... În recreație, după ce profesorul pleacă supărat, detașamentul ține o adunare fulger pentru... criticarea Măscăriciului. Și în vreme ce el stă stingher, cu privirile în podea, băieții care mai adineauri îl încurajaseră vorbesc acum cam așa:

— Să ți fie rușine! Ești un pionier nedisciplinat!

— Ne faci clasa de rîs!

— O să te punem la gazeta de perete!

Și-n concluzie, președintele grupei se frămîntă:

— Care o fi cauza lipsurilor tale?

Onoarea familiei

Familia Mîndrescu avea un foarte dezvoltat simț al onoarei. Demostene Mîndrescu, tatăl, Cecilia Mîndrescu, mama, Antonel Mîndrescu fiul și Napoleon Mîndrescu, bunicul, erau uniți de acest simț mai strîns chiar decît îi uneau fireștile legături de familie!

În ultima vreme, cuvintele „onoarea noastră" răsunau în familia Mîndrescu din ce în ce mai des legate de numele lui Antonel. Vedeți, nu era zi de la dumnezeu în care Antonel să nu vie de la școală sau cu o notă rea, sau cu o mustrare scrisă din partea dirigintelui.

Acest lucru îi scotea din sărite pe Mîndrești, cu atît mai mult cu cît dînșii nici cu o situație obișnuită, adică nici bună, nici rea, n-ar fi fost mulțumiți.

Așa că s-au hotărît să ia măsuri. Și chiar le-au luat, punîndu-le numaidecît în aplicare. Cum? Simplu. Iată, e amiază. Antonel vine de la școală. După ce ia masa de prînz, se apucă de lecții. Începe să răsufle greu. Are un exercițiu foarte complicat la algebră. Tatăl intervine:

— Ce-i, Antonel? Nu-ți iese? Ce nenorocire... Și eu care mă aștept ca la sfîrșitul anului să capeți și tu o diplomă, să mă fălesc cu ea prietenilor mei... Ei, hai, nu te amărî, ia dă-ncoace maculatorul!

Și după o trudă de 15 minute, Demostene, tatăl, rezolvă exercițiul. Lui Antonel care între timp și-a reparat trotineta, nu-i mai rămîne decît să-l treacă pe curat. După care începe iar să ofteze; are de făcut un rezumat la literatură. Cecilia, mama, care-l privește miloasă, rostește:

— Ce-i, Antonișor? Nu merge rezumatul? Ce nenorocire... Și eu care mă așteptam ca la sfîrșitul anului să primești și tu o diplomă, să mă fălesc cu ea la prietenele mele. Ei, hai nu te mai omorî cu firea. Dă încoace maculatorul...

După alte 15 minute, Cecilia, mama, isprăvește rezumatul. Cu multă atenție, Antonel, care între timp a ascultat un meci la radio, îl trece pe curat. Apoi iar suspină, a rămas la urmă partea cea mai grea: construcția unei nivele cu bulă de aer.

— Ce-i, Antonuț? N-o scoți la capăt, cu nivela? se interesează Napoleon, bunicul. Ce nenorocire... Și eu care mă așteptam ca la sfîrșitul anului să primești și tu o diplomă, să mă fălesc cu ea la pensionarii mei... Și hai, nu te mai necăji. Dă încoace sculele să-ți alcătuiesc eu nivela.

„Metoda" asta de salvare a onoarei familiei Mîndrescu a continuat multă vreme. Cu toate acestea, notele lui Antonel nu se îndreptau. Ba, la purtare căpătă nota 3. „Îl persecută dirigintele, că-l vede așa deștept" presupuneau Mîndreștii. La sfîrșitul anului școlar dirigintele îi spuse:

— Mîine, la serbare, să vii cu ai tăi. Vei primi diplomă!

La auzul acestei vești, Mîndreștii s-au umflat în pene și n-au uitat s-o difuzeze repede în tot cartierul.

A doua zi au apărut la serbare în șir indian: Antonel, Demostene, Cecilia și Napoleon. Tocmai venise la „strigare" rîndul clasei lui Antonel. Dirigintele luă cuvîntul.

— Pentru buna cunoaștere a matematicii, se decerne diplomă de merit lui Mîndrescu... Demostene!

Aplauze.

— Pentru aptitudinile la studiul literaturii, se acordă o diplomă de merit lui Mîndrescu... Cecilia.

Ovații.

— Pentru dragostea față de fizică experimentală se decerne diplomă de merit lui Mîndrescu... Napoleon!

— Iar pentru slabă pregătire se decerne lui Mîndrescu Anton două corigențe!

...Familia Mîndrescu a ajuns foarte supărată acasă. De ce, nu pot înțelege! Doar fiecare avea cu ce se lăuda prietenilor săi!

Sandu ALEXANDRU

VEȘTI BUNE

Dragă redacție,

Îți scriu de la clubul unității noastre care s-a deschis chiar în prima zi de vacanță.

E frumos programul nostru de activitate, cuprinde multe acțiuni interesante. Uite, în timp ce eu aștern pe hîrtie aceste rînduri, în jurul meu ceilalți pionieri joacă șah, tenis de masă, volei. Mîine dimineață, cu mașinile fabricii „7 Noiembrie", care se îngrijește de unitatea noastră, vom face o excursie frumoasă în comunele Iancu Jianu și Plopșor. Împreună cu pionierii din aceste două comune vom organiza diferite jocuri și întreceri sportive. În afară de aceasta ne vom interesa de felul în care își desfășoară ei activitatea pionierească.

Liliana VOINICU
Școala de 10 ani nr. 2 Craiova.

Pentru 30 Aprilie

În cinstea zilei de 30 Aprilie, noi pionierii din Lunca Corbului ne pregătim de zor. În programul nostru de activitate ne-am propus, printre altele întocmirea istoricului unității noastre și o întîlnire cu una din primele pioniere din școală. De asemenea, pregătim un mare foc de tabără, un spectacol și un concurs „Drumeții veseli", întocmit asemeni celui de la Radio.

Niculina TUDORA
Școala de 7 ani Lunca Corbului
reg. Pitești.

de toate... de toate... de toate...

Pe strada 30 Decembrie, peste drum de biserica Sfîntu Anton, este un gang larg. Pînă în anul 1948, deasupra gangului, atîrna o firmă pe care stătea scris: „Hotel Dacia". Puțini erau aceia, chiar dintre bucureșteni, care-și mai aminteau că aci fusese construit în anul 1808, hanul lui Manuc, după numele unui mare negutător armean înnobilat de turci cu titlul de Bey, adică prinț. Despre viața lui Manuc circulă tot felul de legende. Există dovezi că hanul lui devenise un loc de întilnire a nobilimii. Aci trăgeau chervanele încărcate cu mărfuri sosite tocmai de la Brașov, Sibiu, Lipsca, sau din alte centre comerciale europene. Tot aci găseau adăpost călătorii străini care ne vizitau țara. Faima hanului trecuse granițele.

Hanul lui Manuc la 1840. Desen de MICHEL BUQUET, pictor francez (1807—1888)

Dar nu numai bucatele pregătite de bucătari pricepuți sau vinurile parfumate contribuiau la renumele hanului. Insăși clădirea aceea mare, de forma unui patrulater, acoperind o suprafață de 2700 m.p., cu ziduri groase ca de cetate, așa cum nu se mai văzuseră pînă atunci în București, constituia un punct de atracție.

Cercetînd planul întocmit — zice-se - chiar de Manuc Bey, aflăm că hanul avea pivniță, parter și etaj. Zidurile erau din cărămidă subțire, iar planșeele din grinzi de lemn. O curte interioară adăpostea caleștile și chervanele. Un subsol cu camere pentru slugi și pasageri cu mai puțină dare de mînă, înconjurat de o așa-zisă „curte englezească" de lumină, completa construcția. Accesul la camerele de la etaj se făcea, ca și acum, printr-un cerdac închis cu geamlîc. Acest cerdac are elemente arhitecturale din lemn sculptat și tăiat în fierăstrău, o adevărată dantelărie în care se pricepeau de minune meșteșugarii noștri.

Intre anii 1860—1880 hanul a suferit diferite transformări. In curte a fost construită o sală de spectacole unde aveau loc destul de rar reprezentații teatrale date de trupe romînești, în schimb balurile nu mai conteneau. Pînă la dezlănțuirea primului război mondial, în anul 1916, aci se țineau întrunirile politice ridiculizate și de Caragiale. In afara hanului, pe toate laturile, au fost construite magazine care se văd și astăzi, deoarece Dîmbovița care curgea chiar pe lîngă zidurile hanului, fusese, între timp canalizată. Hanului i s-a spus atunci „Hotel Dacia".

Alături de Foișorul de Foc, Mănăstirea Văcărești, cîteva palate și biserici, hanul lui Manuc este unul din monumentele de preț ale Capitalei care au scăpat de vitregia vremurilor, dar mai ales de tîrnăcopul celor ce-au gospodărit în trecut orașul.

De curînd, au început lucrările pentru renovarea „Hanului Manuc". Sînt în curs de renovare numeroase alte monumente istorice din Capitală și din țară, guvernul alocînd pentru acest scop fonduri importante. Lucrările se fac sub supravegherea Comisiunii Monumentelor Istorice.

M. ROȘU

O vacanță plăcută

Vacanța aceasta a adus și pionierilor din Pașcani zile calde, însorite, de primăvară.

In asemenea zile pionierii de la Școala de 7 ani Pașcani-Tîrg și-au făcut frumoase și îndrăznețe planuri. Și nu numai așa, pe hîrtie. Dacă la unul din punctele programului de activitate au scris „Vom însămînța terenul experimental", asta a însemnat pentru ei „sîntem gata să ne apucăm de lucru", pentru că au pregătit din timp cele mai variate soiuri de semințe și tot ce este necesar pentru însămînțări. Dacă poți citi, tot în același program, „O seară de basm", să știi că șezătoarea este pregătită. Pionierii sînt gata și pentru concursul „Drumeții veseli", care se va ține între cele două clase paralele a VI-a. Fiecare vrea să meargă în excursia de la Humulești și Cetatea Neamțului, excursie oferită ca premiu clasei cîștigătoare.

Excursii mult așteptate sînt și cele de la Iași și Mircești, unde vor vizita Muzeul V. Alecsandri.

Prima vizită pe care au făcut-o a fost la Atelierele și Depoul C.F.R. Pașcani. Pentru toți a fost un lucru interesant să facă cunoștință cu atîtea mașini și unelte, despre ale căror principii de funcționare auziseră numai la lecțiile de fizică. Dar pentru unii dintre ei vizita aceasta a însemnat cunoașterea locurilor spre care să-și îndrepte pașii pe viitor. Și în Pașcani sînt mulți pionieri pentru care a fi mecanic C.F.R. este o mîndrie, o tradiție de familie.

Ei, dar vremea frumoasă de care am vorbit la început nu este pentru pionierii noștri doar un prilej de a admira cum se profilează pe cerul albastru ramurile de caiși înfloriți. Ei au văruit pomii din grădina școlii, iar zilele acestea îi vor vărui și pe cei din „Parcul muncitoresc".

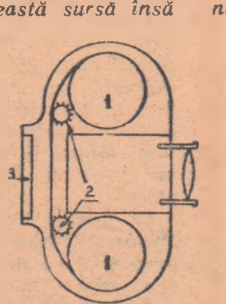
Inceputul pe care l-au făcut vestește o vacanță plăcută și veselă, ceea ce le dorim din toată inima.

MEȘTERUL ȘTIE TOT vă învață

Diascop și aparat de proiecție

Diascopul pe care îl găsiți la orice librărie poate fi ușor transformat într-un aparat de proiecție de tipul cel mai simplu. Și iată cum

Știți cu toții că un diascop este format (vezi desen I) dintr-o cutiuță, o lentilă, loc pentru film și dispozitive pentru desfășurarea filmului. In general, diascopul are aceleași piese ca și aparatul de proiecție, afară de sursa de lumină. Această sursă însă nu-i

1. Loc pentru film
2. Dispozitiv pt transmiterea filmului
3. Geam mat
Desen I

prea greu de montat. Dar să vedem mai întîi ce materiale ne trebuie.

In primul rînd, un foarfece de tăiat tablă; în al doilea rînd, o cutie de conserve (1 kg), 1 m sîrmă izolată, un ștecher și o bucată de scîndură de dimensiunile 2x10x30 cm.

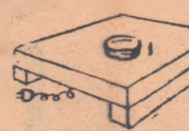

1. Tăietură
2. Cîrlig
Desen II

Acum, după ce avem totul pregătit, putem trece la lucru.

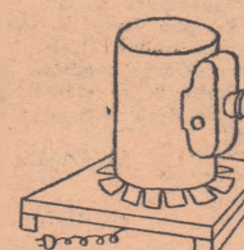
Luăm cutia de conserve și, ca în fig. II îi facem niște clape de prindere. După aceasta la mijlocul ei, pe suprafața laterală a cilindrului, îi facem o tăietură (desen II) egală în dimensiuni cu geamul mat al diascopului.

Urmează acum să punem la punct partea electrică: sursa luminoasă, care e de fapt un bec de 60—100 w. In centrul scîndurii tăiem un orifi-

1. Dulie
Desen III

ciu în care vom monta dulia (desen III) și vom face legăturile necesare. Dedesubt, va avea două picioare. Fixăm apoi cutia de conserve pe suport. Diascopul va fi susținut de un cîrlig de sîrmă. Toată construcția se poate vedea în desen (desen IV).

Desen IV

Iată dar cum puteți transforma un simplu diascop într-un aparat de proiecție pe care sînt sigur că-l doriți de mult.

In încheiere, o ultimă indicație: aranjați filmul, în diascop, răsturnat. Altfel, imaginea de pe ecran va fi răsturnată!

ȘTIAȚI CĂ

...anume pentru aviatori, sentinele, dar mai ales pentru automobiliști, vor fi în curînd fabricați ochelari contra somnului? Ei sînt înzestrați cu un dispozitiv electronic care declanșează o sonerie de alarmă, dacă pleoapele rămîn închise mai mult de cîteva secunde.

★

...steaua Carinae (Canopus), din emisfera sudică, e de 80.000 de ori mai strălucitoare decît soarele?

★

...palatul regal britanic e păzit de sentinele care poartă, fie iarna, fie vara, căciuli? Observînd că sentinelelor li se înfierbînta prea rău capul în timpul căldurilor, un „inovator" s-a gîndit să construiască un mic răcitor care să încapă sub căciulă și să răcească creștetul ostașilor. Pînă la urmă s-au făcut și experiențe cu rezultate foarte... bune; patru sentinele erau cît pe-aci să aibă capul înghețat de-a binelea.

★

...bondarul poate căra o greutate de 300 ori mai mare decît propria sa greutate? Dacă un om ar face același lucru, ar trebui să ridice cam 22.000 kg. Cine încearcă?

★

Inainte! Nu vă temeți, broasca țestoasă nu va porni în galop și nu-l va arunca pe curajosul călăreț! Viteza ei maximă este de 330 m pe oră.

Broasca aceasta, care trăiește în insulele Galapagos, cîntărește pînă la 250 kg. Sau găsit exemplare în vîrstă de 3—400 de ani. Carnea ei este foarte gustoasă, iar din carapacea ei se fac diferite obiecte, zise de „baga".

★

de toate... de toate... de toate...

ÎN TIMPUL FESTIVALULUI

In orașul Festivalului, pregătirile pentru primirea oaspeților sînt din ce în ce mai intense. Birourile Comitetului de pregătire sînt deschise de dimineață pînă noaptea tîrziu. Aci se primesc scrisori și telegrame sosite din toate colțurile globului, se fac proiecte de afișe, se pun la punct probleme cu privire la transportul și întreținerea participanților. S-a făcut socoteala că, pentru transportul de la graniță al celor 30.000 de delegați străini va fi nevoie de 90 de trenuri.

UN ORAȘ DE BASM

In zilele Festivalului, Moscova se va transforma într-un adevărat oraș de basm, pe care chiar moscoviții îl vor recunoaște cu greu! Timp de 2 săptămîni, multe din străzile Capitalei își vor schimba nu numai înfățișarea, ci și numele. Vor apărea „strada Păcii", „Muncii", str. „Prieteniei", a „Fericirii", strada celor „5 Festivaluri"...

In prima zi a Festivalului, mii de tineri vor străbate Capitala în automobile împodobite. Cei 16 km de la Expoziția Unională pînă la stadionul Lenin, unde va avea loc solemnitatea deschiderii, vor fi pavoazați cu compoziții sculpturale, panouri și placarde, la care lucrează 200 dintre cei mai cunoscuți artiști plastici, decoratori și arhitecți. Multe din aceste compoziții vor fi dedicate marilor idei de pace și prietenie între popoare spre care năzuiește omenirea. Altele vor reprezenta teme culturale, științifice și din arta mondială.

In Piața Insurecției se vor construi din panouri ruinele înnegrite ale unei clădiri distruse de bombe. Documente fotografice din Stalingrad, Hiroșima, Varșovia vor aminti grozăviile războiului. Statuia unei mame îndoliate va simboliza hotărîrea popoarelor de a nu mai îngădui repetarea unor asemenea distrugeri.

De-a lungul străzii Gorki vor flutura drapelele și emblemele tuturor țărilor de pe glob. Vitrinele sutelor de magazine ce se găsesc aci vor fi transformate în expoziții ale țărilor ce participă la Festival. In felul acesta, strada Gorki va întruchipa prietenia popoarelor. Mitingurile, diferitele manifestări, concertele vor avea loc în Piața Manejului. Ziua și noaptea în această piață va străluci „Soarele Păcii".

De jur împrejurul pieții vor fi expuse, în uriașe chenare de flori, fotografii reprezentînd cele mai frumoase priveliști ale globului. Vor putea fi admirate minunatele lacuri alpine din Elveția, piscurile înzăpezite ale munților Indiei și Tibetului, fiordurile norvegiene, taigaua siberiană etc.

De nerecunoscut vor fi Piața Sverdlovsk și Piața Revoluției care vor fi transformate în lăcașuri ale Artelor. Strada Herțen, pe care se află Conservatorul, va deveni „Strada Muzicii".

Pe toată durata Festivalului, străvechile ziduri ale Kremlinului vor fi luminate de zeci de mii de becuri, în timp ce pe aerostatele înălțate special vor flutura steagurile tuturor țărilor participante, avînd în mijloc o uriașă floare cu 5 petale, emblema celui de al VI-lea Festival.

Prima repetiție

Cernavodă. In curtea Școlii medii l-am întîlnit pe prietenul meu Videanu Tiberiu, din clasa a VII-a.

— Ce vînt te aduce pe la noi? — m-a întrebat.

— Vacanța, prietene!... Am venit să văd cum vă petreceți vacanța...

— Da? Atunci e tocmai bine. La noi ai ce vedea. Astăzi, de pildă, ansamblul artistic face prima repetiție.

— Cum? Prima repetiție? Dar ce, pînă acum nu ați avut ansamblu?

— Nu! O echipă artistică numai, care prezenta programe cu ocazia diferitelor festivități. Știi, de azi înainte o să avem un ansamblu permanent. Are un repertoriu grozav! Zilele trecute s-a terminat selecționarea artiștilor. S-a făcut pe bază de concurs. 80 de artiști!

— Zău? Știi că e interesant? Și unde se țin repetițiile?

— Aici, în școală! Fiecare formație, într-o clasă.

— Atunci ce mai stăm? Să mergem și noi să-i vedem pe artiști.

Impreună cu Tiberiu am trecut pe la fiecare formație în parte. Am aflat încă o mulțime de noutăți. Așa, de pildă, am aflat că primul spectacol pus în scenă în cinstea zilei de 30 Aprilie va cuprinde episoade din cei 7 ani de viață ai unității. Coriștii pregătesc acum, pe mai multe voci, cele mai frumoase cîntece pionierești. Din nou va răsuna pe scenă „Al cui rîs vioi se-aude" — primul cîntec pionieresc învățat acum șapte ani. Cei de la „Artă dramatică" vor reda momentul constituirii organizației de pionieri în școala lor și apoi cele mai frumoase episoade din viața unității. Am trecut și pe la dansatori. Pregătesc dansuri populare romînești, sovietice, turcești.

Am fost mulțumit de ceea ce am văzut. La plecare i-am promis lui Tiberiu că la primul spectacol al ansamblului am să merg și eu. Am să merg negreșit!

Radu POPA

micuța publicitate

● **Predau la preț convenabil** lecții despre cum se poate ajunge corigent la mai multe materii.

Doritorii mă pot găsi la următoarea adresă: Brojina Elena, Școala de 7 ani, Cîmpulung Moldovenesc

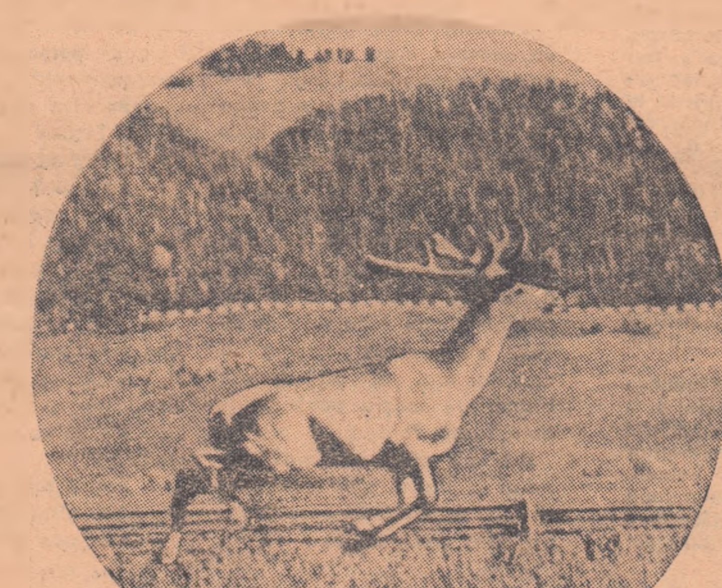
● **Schimb de teren:** dăm terenul viran care desparte școala noastră de căminul cultural în schimbul unui parc cu aceeași suprafață.

Cei interesați sînt rugați să se adreseze pionierilor de la Școala de 7 ani din comuna Cricău, raionul Alba Iulia.

● **Caut urgent** un colectiv de redacție care să se intereseze de soarta mea.

Gazeta de perete a unității de pionieri de la Școala de 10 ani nr. 4 din București.

COARNELE MIRACULOASE

In pădurile muntoase ale Siberiei și Orientului Indepărtat se pot întîlni diferite specii de reni, printre care „reni cu pete" și „reni nobili". Din coarnele tinere ale acestor reni se extrage un preparat care se folosește în medicină.

Pantele — adică coarnele tinere care încă nu s-au osificat, — sînt tăiate, conservate printr-o metodă specială și trimise la prelucrare.

Extrasul preparat din pante — numit pantocrin este un tonic folosit la bolile sistemului nervos, la surmenaj și la alte boli.

In U.R.S.S. există ferme speciale în care sînt crescuți renii „cu pete" și cei „nobili". Aci, animalele sînt supravegheate de medici veterinari și zootehnicieni.

In fotografie: *Una din sălile în care se string coarnele pentru a fi prelucrate.*

Curiozități

O uzină olandeză a început fabricarea în serie a unor paturi încălzite cu apă caldă, destinate bolnavilor reumatici.

★

De curînd, un grup de arheologi italieni au descoperit, la granița provinciilor Latium și Toscana, ruinele vechiului oraș etrusc Vulci.

★

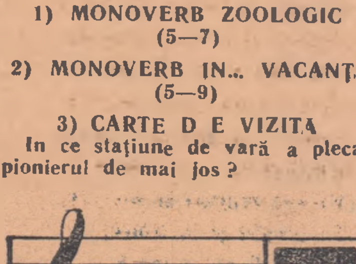
Poșta sovietică a produs o plăcută surpriză filateliștilor din întreaga lume. Noul timbru sovietic emis este foarte original el înfățișează chipul celui mai bătrîn cetățean sovietic, colhoznicul Mohamed Eivazov din Azerbaidjan, în vîrstă de 148 de ani.

MONOVERBE — JOCURI — GHICITORI

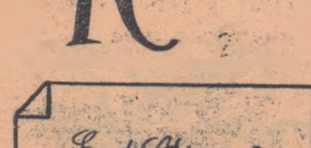
1) MONOVERB ZOOLOGIC
(5—7)

$K^{T \times E}$?

2) MONOVERB IN... VACANȚA
(5—9)

3) CARTE D E VIZITA
In ce stațiune de vară a plecat pionierul de mai jos?

Ghicitori

Are aripi însă nu-i
Nici rățușcă, nici găină.
Dacă grîu în gușă-i pui
Dînsa-ți dă în schimb făină!
(moara de vînt)

Merge moșu-n pas agale,
Greu la deal, ușor la vale.
Din lulea trăgînd de zor
Aur scoate de pe-ogor!
(treierul)

Marina GRILL
cl. a VI-a
Șc. de 7 ani mixtă nr. 150
București

Mingea cu pene

JOC AL COPIILOR BRAZILIENI

Intr-o minge de piele umplută cu vată se înfig niște pene mari, vopsite în diferite culori. Jucătorii se așază în cerc și-și trimit mingea unul altuia, lovind-o ca la volei, dar fără să atingă penele!

Vi se pare prea ușor? Incercați-l... Dar, repetăm, regula e strictă: jucătorii n-au voie să atingă penele!

Împreună, spre un viitor fericit

Semnarea Declarației cu privire la tratativele dintre delegațiile Partidului Muncitoresc Romîn și Partidului Comunist Bulgar.

La 28 martie a.c., reprezentanți ai Partidului Muncitoresc Romîn și ai Guvernului patriei noastre au plecat în vizită oficială în R.P. Bulgaria.

Cu acest prilej, între delegațiile guvernamentale și de partid ale R.P. Romîne și R.P. Bulgaria au avut loc tratative privind întărirea și dezvoltarea continuă a relațiilor de prietenie dintre popoarele noastre. Purtătorii mesajelor de dragoste frățească ale popoarelor bulgar și romîn s-au întîlnit la Sofia pentru a consfinți înțelegerea deplină și colaborarea existentă între cele două popoare.

Legătura frățească dintre poporul romîn și bulgar s-a făurit și cimentat în veacuri. Aceeași soartă, aceleași suferințe, țeluri și interese ne-au unit în lupta pentru dobîndirea independenței naționale, în lupta împotriva regimurilor burghezo-moșierești și a teroarei fascismului.

Revoluționarii bulgari au găsit întotdeauna sprijin și adăpost pe pămîntul patriei noastre. Botev și Levski, eroi ai poporului bulgar, au intrat în legendele și cîntecele poporului nostru. Luptele de la Grivița (1877—1878) sînt pagini ale istoriei noastre comune.

Burghezia și moșierimea din Bulgaria și Romînia, folosind una din cele mai murdare arme ale lor — șovinismul, căutau să învrăjbească și să dezbine cele două popoare. Conduși de partidele muncitorești revoluționare, patrioții romîni și bulgari au luptat pentru dezvoltarea prieteniei ce-i unea și au demascat fățărnicia cu care regimurile trecute provocau neînțelegere.

Eliberate de sub jugul claselor exploatatoare, popoarele romîn și bulgar s-au legat și mai trainic muncind pentru realizarea năzuinței lor comune — construirea socialismului. Tratativele ce s-au încheiat acum dovedesc și mai mult trăinicia legăturilor dintre cele două popoare. Delegațiile au consemnat în tratative măsurile ce se vor lua pentru dezvoltarea și apărarea cuceririlor socialiste. În cadrul tratativelor, s-a discutat și s-a stabilit hotărîrea și fermitatea de a lupta și mai departe pentru întărirea unității lagărului socialist. Susținerea propunerilor Uniunii Sovietice cu privire la dezarmarea și asigurarea păcii în lumea întreagă, problemele colaborării internaționale au fost printre obiectivele principale ale discuției dintre delegații.

Tratativele de la Sofia sînt nu numai consemnarea prieteniei dintre R.P. Romînă și R.P. Bulgaria, ci și legămîntul ce-l fac popoarele noastre de a lupta pentru întărirea colaborării cu toate celelalte țări vecine și prietene din Balcani.

Delegațiile au stabilit extinderea relațiilor politice, economice și culturale dintre R.P. Romînă și R.P. Bulgaria.

S-a stabilit un schimb mult mai larg de delegații, specialiști și material științific în domeniul construcției socialiste a agriculturii, al culturilor agricole și al construcției de mașini.

De asemenea, în domeniul explorărilor geologice, Republica Populară Romînă va sprijini cercetările și extracția petrolului și a gazului metan din valea rîului Kumciiska. Împreună, cele două țări vor conlucra la valorificarea în măsură mai mare a posibilităților ce le oferă Dunărea pentru navigație, energie electrică și pescuit.

Manifestațiile de sinceră dragoste cu care au fost întîmpinați delegații noștri de către poporul bulgar ca și însăși desfășurarea tratativelor sînt mărturii ale prieteniei de nezdruncinat dintre popoarele bulgar și romîn.

Trușcă cel isteț

Domnița Moldoveanu

Demult, într-o toamnă, se făcuse zarvă mare în sat. Ce-i, ce-i, că se vinde moșia rămasă de multă vreme de izbeliște, de cînd cu focul cel mare pus la conac.

Lume după lume se grămădise s-o cumpere și mai rămăsese te miri ce din pămînt, cînd s-au adunat sătenii noștri săracii, cu mic cu mare, să pună mînă de la mînă și să cumpere și ei cum or putea sfoara de moșie rămasă, adică tocmai izlazul de care era mare trebuință pentru vite.

Și se-ndemnau ei și se socoteau și chibzuiau cum s-o dea să iasă mai bine, cînd iacătă-l pe prostănacul de fecior al bogătanului Cotaci rîzînd cu gura pînă la urechi:

— Ha! Ha! Ha! Măi, prăpădiților, păi vreți să vă măsurați cu tata, mă? Păi tata o să cumpere tot restul moșiei, nu voi.

— Ia mai taci, măi Cotaci! se repede unul dintre ai noștri, un băiețandru isteț, Trușcă.

Dar Cotaci de colo, făcînd ochii rotocol, începe să hohotească singur, dîndu-și pe spate capul roșcovan și spînatic:

— Nouă mii are tata, tocmai cît îi trebuie, și voi ce-o să faceți numai cu cinci? Ștergeți-vă pe bot de moșie și de tot!

— Om vedea noi, zice atuncea Trușcă aprins la față de mînie și cu ochii săi negri strălucind.

Oamenii însă, auzind unele ca acestea, s-au luat de gînduri, nemaiștiind cum s-o scoată la capăt. Căci n-aveau de unde să mai strîngă atîta amar de bănet. Gîndiseră și ei c-or lua cu împrumut de la bancă, or cere păsuire de la arendaș și cîte nu mai cearcă omul nevoiaș. Numai dacă era vorba de alde bogătani, atunci socoteala de-acasă nu se mai potrivea cu cea din tîrg. Și cît despre bruma de moșie, paște, murgule, iarbă verde!

Dar pe cînd unii mai stăruiau în sfat și alții începuseră să se-mprăștie care încotro, fără nădejde, ce-i vine-n minte năzdrăvanului de Trușcă?

Se preface a-și lua o traistă și a porni cu mare grabă la drum ținîndu-și calea drept pe lîngă Cotaci și vorbind chipurile singur:

— Om vedea noi, om vedea care pe care...

Și se tot duce, făr-a se uita -napoi.

În urmă, feciorul lui Cotaci, ca o făptură fără treabă ce se afla, se ia după băiețandru. Și merge el pînă-n capătul satului, apoi o cotește nițel și-o apucă de vale către baltă, în partea în care poposise Trușcă. Ascunzîndu-se după niște tufe, îl vede pe Trușcă al nostru că scutură traista în apă și apoi se așază pe mal. Și stă, și stă... Cotaci, nemaiputînd răbda, iese la iveală:

— Pe cine dracu' aștepți tu aicea, Trușcă?

— Chiar pe el.

— Pe cine?

— Pe el pe dracu'.

— Și de ce-l aștepți tu, măi?

— Ehei, taină mare! clipește Trușcă cel isteț.

— Hai, spune-mi-o și mie, zice mezinul Cotaci. Spune-mi și mă jur că n-o afla nimenica.

— Nu spun, zice Trușcă cel isteț.

— Spune măi, și de-oi sufla o vorbă, gîtul să mi-l tai!

— Fie, zice atunci cu asprime băiatul. Numai să știi, Cotaci, că dacă nu taci, s-o isprăvit cu tine. Uite, i-am azvîrlit lui Scaraoțchi din fundul bălții cei cinci mii de lei ai obștii și acum aștept să mi-i întoarcă îndoit. Pricepi tu? Adică obștea o să aibă acuma zece mii de lei. Așa că s-a mîntuit cu taică-tău, rămîne fără moșie!

— Ce spui, mă! se minunează Cotaci. Apoi, după o clipă de chibzuință în mintea lui păcătoasă, întreabă:

— Ascultă, Trușcă, de două ori cîte nouă cît face?

— Optsprezece.

— Și optsprezece înseamnă mai mult decît zece, așa-i? Vrasăzică, dacă arunc și eu banii noștri, tot mai mult o s-avem noi!

— Geaba! rîde Trușcă. Dacă n-arunci banii pînă la sfințitul soarelui, nu mai vede Scaraoțchi să-i numere, așa că, pînă te duci tu acasă și vii, înserează!

— Așa crezi? se-ndărătnicește Cotaci.

Și fugi! Într-o goană a pornit-o spre casă, a-nșfăcat punga de sub laviță; și, alergînd înapoi la baltă, în vreme ce Trușcă pleca într-adins cu traista doldora de buruieni — zvîrrr! cu tot bănetul în apă. Pe urmă s-a apucat să împingă cu bățul în jos hîrtiile care mai fluturau deasupra și s-a așezat să aștepte cu sacul deschis la marginea bălții — să-i întoarcă Necuratul miile înmulțite.

Și-a stat el toată nopticica, uitîndu-se țintă pe luciul apei, pînă dimineața, cînd, aflîndu-l, bătrînul Cotaci i-a tras o mamă de bătaie, să-și verse tot focul că satul necăjiților o să se aleagă cu pămînt, iar el s-a făcut de rîsul lumii cu prostia feciorului.

Cît despre Trușcă cel isteț care rîsese de-l durea la inimă uitîndu-se din deal cum se topește atîta amar de bănet, a pornit-o chiar noaptea aceea la oraș să intre ucenic undeva. Căci altfel nu i-ar fi fost ușor cu mînia lui Cotaci.

Iar sătenii noștri l-au petrecut și i-au mulțumit și i-au urat cale bună și minte nesmintită în toată viața lui.

Vasile Mănuceanu

Dimineața

Cu mușcate prinse-n cingătoare,
Vînturîndu-și pletele de fum,
Dă năvală, gureșă, pe drum,
Risipind din pumni mărgăritare.

A venit și-n geamul tău să bată
Și, poznașa, vrînd să facă haz,
Ți-a lăsat în fiece obraz
Din mănunchiul ei cîte-o mușcată.

Scaiul filosof

Scaiul urîcios și strîmb
Ce creștea lîngă un dîmb,
Printre curpene și bozii,
Vrînd prin lume să mai plece,
Se-agăță de vîrful cozii
Unui țarțor de berbece.

Și umblă tîrîș-grăpiș
În crucîș și-n curmeziș,
Peste dealuri și poncoare
După cum pestrița turmă
De berbeci și de mioare
Baciul o mîna din urmă.

După pribegie lungă,
I-a fost dat din nou s-ajungă
În vîlceaua lui de bozii,
Unde frații lui de-o spiță,
Preamărindu-l ca nerozii,
Bat din palme și guiță:

— Nesfîrșita larga lume,
Haide povestește cum e!
Scaiul le-a răspuns cu fală:
— S-o cunosc nu mi-a fost greu;
Lumea nu e vreo scofală,
Numai lînă e, și seu!

Casca fascistă

Pitită-ntr-un colț de poiată,
O cloșcă grozav de-nțeleaptă,
Păzindu-și comoara-ncuiată,
Minunile firii le-așteaptă.

Stă mîndră-n cuibarul cu paie
Pe care-l găti gospodina.
Cuibaru-i un hîrb de acioaie[1])
Și roase dintr-însul rugina.

Auzi ce cuibar de mirare
Moțatei i-a fost să cunoască...
Nici oală nu e, nici căldare:
Moțata clocește-ntr-o cască!

...Cum piere trufia și fala!
Pe chivăra strîmbă și bleagă,
Abia deslușești zugrăveala:
Un vultur cu gheara beteagă.

[1]) acioaie = alarmă

Visele

Somnul în culcușul lui
Are nouăzeci de pui,
Mai molatici mai sprințari,
Unii mici și alții mari.
Sînt gătiți în fel și chipuri
Și sînt meșteri la tertipuri.
Hoțomani de n-au pereche,
Nici că-i simte vreo ureche
Cînd cu labe moi de pluș
Pleacă noaptea din culcuș,
Neștiuți să se strecoare
Pe sub praguri și zăvoare,
În cămări și în iatace,
Cu copiii să se joace...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" Tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".